

Hana Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY

DENIS

SOUKROMÉ
PROBLÉMY
DENIS

DENIS

Copyright © 2021 by Hana Repová

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdena Tomášová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4671-2 (pdf)

Hana
Repová

SOUKROMÉ PROBLÉMY

DENIS

přeložila Zdena Tomášová

Obsah

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Kapitola 36

Kapitola 37

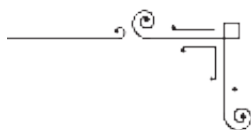
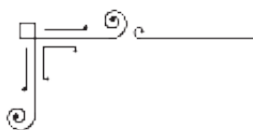
Kapitola 38

Kapitola 39

Kapitola 40

Kapitola 41

Kapitola 42

A bylo to venku! Denis konečně řekl svým sourozencům, že se za pár týdnů bude ženit.

Po tomhle přiznání zůstal sedět na verandě ještě dlouho poté, co ostatní už zmizeli ve svých pokojích. I když nastala hluboká noc, dál upřeně hleděl do řěřavých uhlíků, které žhnuly v popelu velkého kovového krbu. Přiložil poslední polínko, které tu zůstalo, a natáhl se pro deku. Nechala mu ji tady Lilly, než odešla spát. I Matteo už byl pryč. Denis měl stále ještě před očima zamilovaný výraz ve tváři své sestry.

Spolu se třemi sourozenci se po smrti rodičů vrátil do Žlutého domu. Všichni byli momentálně bez závazků, i když Denis tušil, že u sestry Tiny a jejího manžela Adama to bude jen otázka času, kdy se to mezi nimi zase urovná. Nedělal okolo jejich „hrozícího“ rozvodu tolik rozruchu jako ostatní, protože pevně věřil, že Adam jeho sestru neopustí. Tak hloupý přece nemohl být. Denis se ani nesnažil o tom někoho přesvědčovat, ale od začátku to tak cítil. A měl pravdu. Tina a Adam už byli opět nerozlučný tým.

Lilly sedla na lep Matteovi. Za jiných okolností by Denis dělal všechno pro to, aby se s takovým chlapem vůbec nedala do kupy,

ale Matteův příběh a pár jiných zvěstí, které o něm zaslechl po barech, ho utvrdily v tom, že tenhle vztah nebude pro sestru to nejhorší, co ji mohlo v životě potkat. Denis měl s Lilly – svým dvojčetem – odmalička zvláštní vztah. Věděli o sobě víc než ostatní sourozenci. Tedy téměř všechno. V poslední době se totiž opravdu snažil, aby se o něm jeho nejbližší dozvěděli co nejméně. Z Lilly cítil, jak je šťastná, a tušil, že také ona dobře ví, co se v něm děje. Vždycky to tak bylo. Když si jako malý kluk při tajných cyklistických závodech vyrazil tři zuby, Lilly seděla doma a najednou začala z ničeho nic plakat. Nikdo nevěděl proč a nikdo ji nedokázal utiřit. Až když Denis, celý zkrvavený, přišel domů a otevřel svou špinavou dlaň, aby tátovi ukázal ty tři mléčné zuby, konečně se zklidnila.

Už tehdy si přál, aby byl na něho táta hrdý. Aby ho měl alespoň jeden jediný den raději než brášku Bastiho. Denise všichni pokládali za šaška, protože uměl každého rozesmát. Bral to jako samozřejmost. Vždyť každý má v rodině nějaké poslání. Tím jeho bylo šířit okolo sebe dobrou náladu. Když se smála i mamka, těšilo ho to. Ale když se dokonce zasmál i táta... Tak to bylo jiné! Pocit úspěchu ho hřál podobně, jako když jim máma za zimních večerů připravovala horké kakao.

Kdy se z něho však stalo tohle?

Černá ovce. Příživník.

Zahleděl se do žhavých uhlíků a před očima se mu mihla maminčina smutná tvář.

„Mami, já to zase dám všechno do pořádku. Slibuju.“

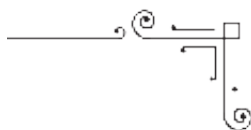
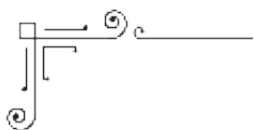
Sám se lekl, že tu myšlenku vyslovil nahlas.

Pohled mu padl na hodinky, které mu ve tmě svítily na zápěstí.

To datum v rohu...

Tak přesně za dva měsíce se bude ženit.

Stane se manželem děvčete, které zatím vůbec nezná.

První myšlenka, která ho přepadla každé ráno, hned jakmile se probudil, byla naděje. Naděje, že celá ta katastrofa, do které se dostal vlastní hloupostí, je jen zlý sen. I kdyby jí však podlehl být jen na vteřinku, naděje vyhasla, jakmile se trochu pohnul. Ostrá bolest, šířící se z jeho naražených žeber při každém nádechu a sebemenším pohybu, mu připomněla, že chlap, kterému dlužil ještě několik desítek tisíc eur, čeká na další splátku. Adam s ním sice dohodl splátkový kalendář, ale tu poslední splátku nestačil Denis zaplatit včas. Včera ráno se nečekaně zjevil nějaký Adrasův poskok, aby mu to připomněl. Adras nebyl netvor. Vlastně to byl docela fajn chlap. Párkrát dokonce Denisovi nabídl drink na účet podniku. Dokud ovšem Denis neudělal tu kolosální chybu, že si vzal z Adrasovy kanceláře bez dovolení klíč od jeho nového, ještě nepojištěného auta. Ten večer už v sobě měl pár panáku a celou dobu balil jednu ženskou s neskutečnými přednostmi a nádherným zadkem. Přemýšlel rozhodně něčím jiným než hlavou, protože jinak by nemohl vyvést takovou stupidnost. Kdyby si v té tmě alespoň všiml, že to auto nemá platnou registrační značku, ale jen tu převozní, tak by mu došlo, že ještě není přihlášené ani

pojištěné. Ale on měl oči úplně jinde, a sice na bujarém poprsí té ženské, jejíž jméno si dnes už ani nedokáže vybavit.

Po Adrasově včerejší upomínce nemohl celou hodinu zastavit krvácení z nosu, bolela ho žebra a určitě měl naražených několik dalších kostí.

Adam udělal, co mohl, ale čarovat nedovedl. I jemu bylo jasné, jak to v této branži chodí. Adras si nemohl dovolit se tvářit, že na prachy počká. V kruzích, ve kterých se pohybovalo příliš mnoho hyen, se čekalo jen na to, až někdo odhalí své slabé místo. Platilo tu jediné pravidlo: *Kdo zaváhá, nežere!*

Od té doby, co Denis prodal motorku a téměř všechny své osobní věci, které měly nějakou hodnotu, byl nucen jezdit metrem. A dnes se během cesty do práce stal kvůli svému zjevu středem všeobecné pozornosti. Téměř všichni cestující, až na mladou dívku, která civěla do čtečky, si ho zvědavě prohlíželi. Žlutá z jeho monoklu se konečně začala vytrácet, ale promptně ji vystřídal nápadně rozbitý nos a rozražené rty. Uvědomil si, jak zoufale ho unavuje být stále za idiota. Tu roli už hrál opravdu příliš dlouho.

Vešel do budovy, kde sídlila firma, ve které dostal před několika měsíci práci. Okamžitě si všiml pohoršeného pohledu vrátného. Ihned v něm dozrálo rozhodnutí, že dnes vynechá obědovou pauzu, aby se vyhnul alespoň lidem mimo kancelář. Radši se ponoří do práce i přes oběd a potom potichu zmizí. V duchu si prošel úkoly, které dnes musel pracovně vyřešit, a začal stoupat po schodech do šestého poschodí. Zabije tak dvě mouchy jednou ranou. Zlepší si kondičku, protože fitcentrum, jehož byl členem, též patřilo Adrasovi a Denis uznal, že by nebylo rozumné se tam ukazovat, a co víc, ve výtahu nebude muset čelit zvědavým pohledům. Trochu zadýchaný se konečně dostal na poschodí, kde

pracoval. Proklouzl recepcí a zamířil rovnou do své kanceláře. Už byl téměř u dveří, když se mu za zády ozval šéfův hlas.

„Denisi, v deset přijde ten Schwarzberger. Zdá se, že si to přes víkend nechal projít hlavou a souhlasí se strategií, kterou jsme mu...“

Denis se otočil a to byla chyba. Při pohledu na jeho tvář šéf totiž mrskl papíry, které měl v ruce, tak razantně na recepční pult, že to zaskočené recepční odfouklo ofinu.

„Za hodinu v mé kanceláři,“ vyštěkl šéf a třískl za sebou dveřmi.

Denis se ušklíbl, ale hned se zarazil, protože ho při tom zabolily všechny svaly.

Pověsil tašku na věšák, přiložil si ke rtům lahev minerálky a letmo zkontroloval čas. Ještě se mu tady nepodařilo pořádně zapracovat a už byl u všech za nýmanda? Naštěstí ho včera napadlo jedno geniální řešení problému dnešního klienta. Byl si jistý, že šéf bude jeho nápadem nadšený a že to upevní jeho postavení ve firmě. I když ukrást auto nepatřilo k tomu nejmoudřejšímu, co v životě udělal, ve skutečnosti to Denisovi docela páliilo. Dokázal myslet mnohem kreativněji než většina jeho kolegů a uměl řešit na první pohled nemožné záležitosti často až banálně jednoduchým způsobem. Zkontroloval maily, na pár z nich odpověděl a stačil vypít i kávu. Potom ještě udělal pár náčrtů, aby svůj nápad zhmotnil, a vytiskl podklady ke schůzce se Schwarzbergerem. Ještě jednou všechno překontroloval a vydal se k šefovi. Neunikl mu zvědavý pohled recepční. Zaklepal, otevřel dveře a šéf mu pokynul, aby vešel. Než si ale stačil sednout, šéf ho vyzval, aby zavřel dveře. To nebylo dobré znamení. Už když tu byl Denis na prvním pracovním pohovoru, šéf se holedbal tím, že dveře jeho kanceláře jsou vždy otevřené. Zdůrazňoval to pak několikrát týdně. Denis si byl jistý, že se tenhle trik naučil na nějakém semináři

na téma jak motivovat a vést své zaměstnance. Byl to ale už tak otřepaný tah, že dávno pozbyl účinek. Tenhle způsob motivace zabíral snad někdy v devadesátých letech minulého století, ale teď?

Denis tedy zavřel dveře, rozprostřel před sebou na stole papíry a čekal, až jeho šéf přestane cosi podepisovat a začne se mu konečně věnovat. Chtěl ho ohromit vylepšením strategie, která ho napadla o víkendu a z níž by měli oni i klient profitovat. A taky doufal, že tak odvrátí pozornost od své tváře. Třeba měl přece jen ráno vzbudit Lilly a poprosit ji, aby ta jeho zranění nějak zakamuflovala. Vždyť uměla se svými šminkami přímo čarovat.

Šéf konečně vzhledl a podíval se na tabulky a grafy, které před něho Denis položil.

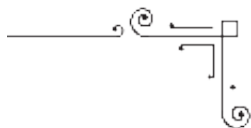
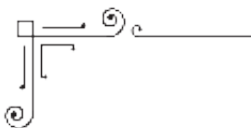
„To už nebude třeba,“ řekl a s povzdechem položil před Denise papír, který právě podepsal. Výpověď!

Denis šokovaně hleděl na list papíru před sebou. Šéf mu právě dal odpověď na otázku, kterou se chystal položit.

„Jsem překvapený, že tě to udivuje. Viděl ses dnes ráno v zrcadle? Zamyslel ses nad tím, jak důvěryhodně působí má firma na klienta, když ho někdo přivítá s takovou fasádou? Já jsem do této firmy dal všechno. Poslední úspory i čas, který jsem ukradl vlastní rodině, vytrvalost... Nemůžu si dovolit poškodit její jméno jen proto, že máš nějaké osobní problémy, které už několik týdnů neumíš vyřešit. Brzy končí tvá zkušební lhůta, takže musím zatáhnout za brzdu, i když mě to mrzí. Nemůžu popřít, že ti to pálí, ale jsi sám proti sobě. Škoda!“

Denis bez jediného slova vstal. Sebral výpověď a vyšel z kanceláře. Vzápětí se ale vrátil, vytrhl šefovi z ruky papíry, které před chvílí rozložil po stole, a roztrhal je na maličké kousky. Vyhodil je do vzduchu a ony padaly jako konfety na zem. Potom odkráčel

do své bývalé kanceláře a sbalil si svých pár švestek. Když už se chystal opustit pracoviště, zjistil, že se mu to podaří jen za přítomnosti nevyžádané asistence. U dveří totiž stála bezpečnostní služba, aby ho z budovy vyprovodila ven.

„Basti, my zkrátka musíme akceptovat to, že Denis má odlišný pohled na život a jde jinými cestami než ty nebo já. Možná nekonvenčními, ale to neznamená, že špatnými.“

Tina se pokoušela Sebastiánovi vysvětlit, že Denis má právo jít ve svém životě vlastní cestou. Kdypak se jen to pouto mezi jejími bratry přetřhlo? Po každém slově, které vyslovila, si odfrkla a co chvíli si utírala z čela pot. Dnes se totiž vydali na dlouho plánovanou túru. Sebastián jí chtěl ukázat horskou chatu svého kamaráda, která mohla sloužit jako kulisa pro nový reklamní spot v agentuře, kde měla Tina vedoucí postavení. Hledat místa na natáčení sice nebylo její pracovní náplní, protože od chvíle, kdy firmu začala vést, měla jiné povinnosti, ale dnes byla sobota a jí přišlo fajn vypadnout po týdnu za kancelářským stolem na čerstvý vzduch.

„Ty máš opravdu pocit, že on je na nějaké cestě? Že má nějaký výchozí bod a cíl?“

Basti si ji přeměřil nedůvěřivým pohledem.

„Jedině že by jeho cílem bylo vyvést nějakou další blbost. A to, co má teď právě v plánu, blbostí jednoznačně je!“

Jak to jen, k čertu, ten chlap dělá, že jde do kopce a přitom mluví, aniž by mu to působilo sebemenší problémy?

„Sebastiáne, netvrdím, že je to ideální řešení, ale napadá tě nějaké lepší? Nikdo z nás mu nemůže půjčit tolik peněz, aby ten dluh mohl jednoduše zaplatit. Všichni jsme na tom finančně stejně a rekonstrukce domu spolkla i naše poslední rezervy.“

Tina musela zastavit a trochu si vydechnout. Její kondice byla víc než ubohá a bude s tím muset začít něco dělat.

„Nejvíc mě štve, že to před námi tajil! Teď se i já cítím jako blbec, protože jsem pořád mluvil jen o nájmu a vyčítal mu, že prodal tátovy hodinky.“

Basti zastavil a čekal, až Tina opět nabere dech.

Předklonila se, opřela se dlaněmi o kolena a hltavě nasávala kyslík do plic.

„Taky jsem o ničem neměla nejmenší tušení. Ani Adam mi nic neřekl. Už jsme kvůli tomu měli ostrou výměnu názorů, ale bránil se tím, že mu nepříslušelo něco prozradit. Že je to Denisova věc.“

Sebastián si sundal batoh, vytáhl lahev vody a otočil se, aby si na moment vychutnal pohled do údolí pod nimi.

„Ale ten jeho plán... Neví, jak přijít k penězům, tak se ožení? To je přece úplná blbost. A zavání to průšvihem. Neříkej mi, že s tím souhlasíš. Uvědomuješ si, kolik problémů, zklamání a bolesti z toho může vzejít? Ještěže se toho nedožila máma.“

Tina si z batohu také vytáhla vodu a sedla si na trávku.

Sebastián rozprostřel svou bundu na zem a vyskládal na ni pár věcí, které doma narychlo zabalil. Bagetu, sýr, cherry rajčátka, olivy a pár jablek. V myšlenkách se vrátil na terasu v ten večer, kdy se doma objevila Lilly a oni všichni s ulehčením viděli, že se Matteo nehodlá vzdát zodpovědnosti za dítě, které Lilly čekala. Nikdo to nahlas nepřiznal, ale každému se ulevilo. Panovala příjemná

atmosféra spojená s opatrným oúkáváním Mattea rodinou, a to až do chvíle, kdy přišlo Denisovo oznámení, že se musí ženit.

Bum! Po této větě nastalo hrobové ticho a Matteo se svou komplikovanou minulostí najednou nikoho nezajímal.

„Ty jsi někoho zbouchl?“ byla Adamova první reakce, zatímco ostatní se nezmohli ani na slovo.

„Ale ne, kdepak! Potřebuju peníze. Rychle. Půjčil jsem si auto, které ještě nebylo pojištěné, a při jedné takové malé vyjíždce mi ho ukradli...“ vysvětlil Denis konečně celou záležitost zbytku rodiny, která dosud neměla o tomhle jeho grandiózním činu ani poněti.

„Ty jsi fakt padlý na hlavu!“ Sebastián se ani nesnažil krotit své rozhořčení.

„Pokračuj!“ Tina jako vždy myslela pragmaticky.

„No, zbytek si snad domyslíte. Ty nakládačky, které dostávám, jsou takové upomínky, že ten chlap chce prachy za své ztracené auto.“

„Tak to nechápu. Co je to za idiota, že půjčí někomu auto, když ví, že ještě není pojištěné?“ Sebastián se opět vrátil k podstatě problému.

„No...“ Denis se poškrábal na bradě. „On o tom vlastně nevěděl. Měl jsem ten večer v sobě pár drinků, balil jednu sexy babu a v jeho kanceláři ležely klíče od toho auta. Dveře byly otevřené a mně to v tu chvíli připadalo jako skvělý žert.“

Matteo se do té chvíle držel stranou, ale při Denisových posledních slovech tlumeně hvízdal. Adam tam jen potichu seděl s rukama založenýma na prsou a sledoval, jak se Denis dusí ve vlastní šťávě, protože ten příběh už znal. Lilly a Tina na svého bratra zíraly s otevřenou pusou. Jen Sebastián, hněvem celý rudý, chodil po terase sem a tam jako rozzuřený tygr v kleci.

„Denisi, tobě ale už vážně naprosto přeskočilo,“ vyprskl na bratra zlostně.

„Dobrá, vím, že to byla blbost. Přestaň už konečně s tím kázáním! To mi teď opravdu nijak nepomůže, chápeš?!“ Denis se na něho osopil a nervózně si prohrábl vlasy.

„Tak to chce panáka,“ vydechla Tina a Sebastián se jako na povel ztratil uvnitř v domě a za chvíli se vrátil s lahví a několika štamprlátky. Postavil jedno před Tinu, pak Adama a Denise, ale u Mattea zpytavě zvedl obočí. Matteo zavrtěl hlavou.

„Já ne, jsem tady na motorce.“

„Tobě ne, zlatíčko,“ obrátil se Sebastián k Lilly a postavil před ni malou skleničku Nutelly a kávovou lžičku.

„Odkud to máš?“ Lilly vděčně sáhla po své milované krémové závislosti. Na duši ji stále hřálo Sebastiánovo laskavé oslovení. Od chvíle, co se dozvěděl, že je těhotná, na ni byl obzvláště milý a ona si jeho přízeň opravdu užívala.

„Z jedné z tvých početných tajných skrýší po celém domě,“ odvětil Basti s úsměvem.

„Tak to určitě ne... Mám je totiž přesně spočítané a vím, že jsou už bohužel všechny prázdné,“ namítla Lilly a nedočkavě ze skleničky strhla ochrannou fólii.

„Mám pocit, že Denis včera doplnil alespoň tyhle zásoby,“ řekl Sebastián a začal rozlévat alkohol.

Lilly se překvapeně podívala na Denise.

„Tak tedy k těm mým tajným skrýším...“

Tina do sebe koplá panáka, zamračila se a znovu se otočila k Denisovi.

„Můžeme se od Nutelly znovu vrátit k té tvé ženitbě?“

Její mladší bratr nebyl nadšený, ale věděl, že čím rychleji je s celou situací obeznámí, tím to bude pro všechny lepší.

„Nevím, co ještě chcete vědět. Jak jsem říkal, potřebuju rychle peníze. Dal jsem Adrasovi všechny své úspory, prodal motorku, všechno, co jsem měl i neměl. A dlužím mu pořád asi přibližně čtyřicet tisíc.“

„Kristepane.“ Tina zalapala po dechu a posunula svou prázdnou sklenku směrem k Bastimu, aby jí dolil, ale Denis ji chytil dřív, než se dostala k Sebastiánovi, a přitáhl si i lahev.

„Ale poslední, Tino. Potřebuju totiž, abys byla střízlivá, protože jsi vždycky byla mozkiem celé rodiny.“

Tina si jen povzddechla a znovu obrátila pozornost k Denisovi.

„Adam se s tím chlápkiem trochu zná, tak mi vyjednal několik splátek.“

Tina překvapeně pohlédla na svého muže, ale dřív, než stihla cokoli říct, se ozval Matteo.

„Co je to za chlapa?“

„Adras.“

Byla to přezdívká, ale všeobecně známá, a Denis na tvářích všech ostatních viděl, že přesně vědí, o koho jde.

„Zkoušel jsem to s ním domluvit, ale na nic jiného nebyl ochotný přistoupit. Kdysi se s ním dalo vyjít mnohem líp,“ přiznal Adam.

„Ty ho taky znáš, Matteo?“ Lilly se ozvala s lžičkou plnou Nutelly v puse.

„Trochu. Chtěl se mnou kdysi uzavřít nějaké obchody.“

„S kradenými motorkami?“ provokoval Denis.

„Ne, já jsem s kradenými motorkami nikdy nic neměl. A pokud vím, tak Adras taky ne. A ujišťuju tě, že kdyby sis *půjčil* auto od někoho, kdo s kradenými motorkami opravdu dělá, neměl bys na pravé ruce už ani jeden prst. Tedy za předpokladu, že bys vůbec ještě měl tu ruku.“

Po těchto slovech se všichni automaticky podívali na Denisovy prsty. V jakémisi podvědomém obranném gestu si Denis okamžitě schoval ruku pod stůl.

„Dobrá, můžeme se tedy znovu vrátit k tématu tvé ženitby?“

„A jak to souvisí s ukradeným autem?“ Tina se znovu obrátila na Denise.

„Už nemůžu ty splátky dál oddalovat. Mám ty prsty vážně rád. Před časem jsem viděl reklamní spot na nějakou novou televizní show nazvanou *Sejdeme se před oltářem*. Poslal jsem tam přihlášku a za několik dní mi volali, že ode mne chtějí víc informací a taky fotek. Jsou v tom velké prachy. Kolik, to závisí na tom, jak daleko se v té relaci dostaneme. Chci udělat všechno pro to, aby to bylo až před oltář. Ty peníze potřebuju a tohle je šance, jak je získat během pár týdnů. A pak bych mohl doplatit celou sumu za to auto.“

„Denisiii,“ zakvílela Tina.

„Přece si nemůžeš vzít někoho jen pro peníze. Neuvědomuješ si, že můžeš zničit život sobě i té dotyčné?“

„Neboj se, sestříčko. Budu ve střehu a vyberu si takovou, která to bude brát stejně jako já. Jako hru. A až to skončí, shrábneme peníze a pak se rozvedeme. Konec pohádky.“

„Sebastiáááne! Vnímáš mě vůbec?“

„Cože? Jasně... Jen jsem se trochu zamyslel.“

„Vstávej, nebo nás tu chytne děšť.“

„K chatě to je už jen kilometr, tak rychle!“